

Järjestäytyneen talousrikollisuuden torjuntatoimien arviointi ja seuranta ovat nousemassa yhä merkittävämmäksi osaksi komission toimintaa. Komissiossa ollaankin kehittämässä työskentelymenetelmiä ja asettamassa toiminnalle painopisteitä ja tavoitteita tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden ja muiden asianosaisten, kuten Europolin, Eurostatin ja jäsenvaltioiden tilastokeskusten, asiaan erikoistuneiden tiedeyhteisön sektorien ja tarvittaessa myös yksityisen sektorin kanssa.

Komissio aikoo perustaa tilastotietoja ja rikostutkimuksia käsitteleviä eurooppalaisia asiantuntijaryhmiä sekä rikostilastoista vastaavien kansallisten yhteyshenkilöiden verkoston. Komissio on jo järjestänyt tämän aloitteen valmistelemiseksi kaksi ad hoc -asiantuntijakokousta osana järjestäytyneen rikollisuuden ehkäisemistä käsittelevää foorumia.

Komissio tukee tältä osin myös eri alojen järjestäytyneestä rikollisuudesta laadittavia taloudellisia riskinarviointeja. Sen tavoitteena on laatia taloudellista riskianalyysejä koskeva eurooppalainen menettelyohjeisto ja tukea ennakkovaroitussjärjestelmien kehittämistä, esikuva-analyysejä hankkeita sekä rikosten vähentämistä, uhriksi joutumista ja rikospelkoa koskevien hyvien toimintatapojen määrittämistä ja niitä koskevien tietojen vaihtamista.

Tässä yhteydessä arvioidaan lisäksi erityisten seurantakeskusten tuottama mahdollinen lisäarvo.

- (¹) Neuvoston puitepäättös 2002/584/YOS, tehty 13 päivänä kesäkuuta 2002, eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä – Tiettyjen jäsenvaltioiden lausumat puitepäättöksen tekemisestä, EYVL L 190, 18.7.2002.
- (²) Neuvoston puitepäättös 2003/577/YOS, tehty 22 päivänä heinäkuuta 2003, omaisuuden tai todistusaineiston jäädyttämistä koskevien päätösten täytäntöönpanosta Euroopan unionissa, EUVL L 196, 2.8.2003.

(2004/C 84 E/0945)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0706/04

esittäjä(t): Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) komissiolle

(9. maaliskuuta 2004)

Aihe: Viini

Euroopan komissio hyväksyi yllättäen helmikuussa viinin nimityksiä koskevaan säännökseen muutoksen, joka mahdollistaa, että kolmannet maat markkinoivat alueellamme viinejä, joissa käytetään vastoin tuottajamaiden kantaa Euroopan unionin perinteisiä nimityksiä, kuten crianza, reserva tai gran reserva.

Toisaalta komissio on käynyt jo vuosia tiukkoja kahdenvälisiä neuvotteluja ja neuvotteluja WTO:n kautta perinteisten nimitysten säilyttämiseksi. Monet kolmannet maat ovat äskettäin valittaneet WTO:ssa viinien nimityksiä koskevasta asetuksesta (EY) N:o 753/2002 (¹), jotta käytännössä ei annettaisi lupaa yhteisön perinteisten nimitysten käyttöön.

Voiko komissio selittää, miksi se ei ole odottanut WTO:n lausuntoa ennen lainsäädäntömme muuttamista eikä ole täten antanut mahdollisuutta puolustaa etujamme WTO:ssa?

Mihin perustuu muutos Euroopan unionin perinteiseen kantaan tällä alalla?

Kuinka paljon komissio uskoo alan menettävän tulojaan?

(¹) EYVL L 118, 4.5.2002, s. 1.

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(13. huhtikuuta 2004)

Komissio antoi uusia sääntöjä tiettyjen viinituotteiden kuvauksen, nimityksen, tarjontamuodon ja suojauksen osalta, jotta Maailman kauppajärjestön (WTO) paneelimenettelyä ei käynnistettäisi. Se olisi aiheuttanut vakavan vaaran eurooppalaiselle viinien päällysmerkintöjä koskevalle politiikalle.

Kuten kirjallisessa kysymyksessä mainitaan, sen jälkeen kun asetus (EY) N:o 753/2002⁽¹⁾ annettiin tiedoksi WTO:lle, useat kolmannet maat ovat esittäneet sille kommenttejaan ja ilmaisseet varaumiaan. Genevessä on järjestetty kaksi tätä aihetta koskevaa kuulemistilaisuutta. Kolmannet maat katsoivat, että eräiden perinteisten merkintöjen yksinomainen suoja (B osa) on uusi teollis- ja tekijänoikeus, jonka Euroopan unioni myöntää TRIPS-sopimuksen mukaisesti ja joka on maantieteellisille merkinnöille jo myönnetyn suojan kaltainen. WTO:n paneeli olisi näin ollen voinut vaarantaa maantieteellisten merkintöjen suojaa koskevan EU:n politiikan, mitä tuli välttää.

Komissio päätti tehdä kyseiseen asetukseen eräitä muutoksia kolmansien maiden esittämien huomautusten perusteella. Muutokset koskevat erityisesti kolmansien maiden mahdollisuutta käyttää eräitä perinteisiä merkintöjä noudattaen samoja sääntöjä kuin jäsenvaltioihin sovellettavat säännöt.

Huomioon oli otettava myös, että useilla kolmansilla mailla ei ole viinialalla keskitettyä lainsäädäntöä. Sen vuoksi lainsäädäntöjärjestelmään liittyvät eurooppalaiset vaatimukset muutettiin ja korvattiin "lainsäädäntöä" koskeva vaatimus "sovellettavilla säännöillä". Näihin sääntöihin kuuluvat myös edustavien ammattialan järjestöjen säännöt. Asetukseen sisällytettiin myös edustavuuden määritelmä.

Samoin on tärkeää korostaa, että neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1493/1999⁽²⁾ ei viitata kahden tyyppiin perinteisiin merkintöihin (päävastoin kuin asetuksen (EY) N:o 753/2002 liitteessä III), vaan ainoastaan komission mahdollisuuteen vahvistaa perinteisiä merkintöjä koskevia vaatimuksia jäsenvaltioiden kansallisten säännösten mukaisesti.

Uudet edellytykset, jotka koskevat yhteisön perinteisten merkintöjen käyttöä kolmansissa maissa, ovat vastaavat kuin asetuksen (EY) N:o 753/2002 liitteessä III olevan A osan perinteisten merkintöjen käyttöä aiemmin koskeneet edellytykset.

Näihin edellytyksiin kuuluvat asetuksen (EY) N:o 316/2004⁽³⁾ 1 artiklan 10 kohdan, jolla muutetaan asetuksen (EY) N:o 753/2002 37 artiklan 1 kohdan e alakohtaa, mukaisesti seuraavat:

- a) kolmannen maan on esitettävä komissiolle perusteltu hakemus ja toimitettava perinteisen merkinnän hyväksymistä tukevat tiedot;
- b) perinteisen merkinnän on oltava tehty hakemuksen tehneen kolmannen maan virallisella kielellä ja sitä on pitänyt käyttää kyseisellä kielellä vähintään kymmenen vuoden ajan;
- c) jos perinteisen merkinnän kieli ei ole virallinen kieli, sen käytöstä on säädettävä kyseessä olevan kolmannen maan lainsäädännössä; tällaista muun kielistä perinteistä merkintää on pitänyt käyttää keskeytyksettä vähintään 25 vuotta;
- d) on noudatettava myös muita samassa asetuksessa säädettyjä, merkintään liittyviä kriteereitä (erityisyys, erottuvuus) ja estettävä harhaanjohtamisen mahdollisuus.

Komissiolle osoitetussa kirjallisessa kysymyksessä mainittuja espanjalaisia perinteisiä merkintöjä "Reserva", "Gran Reserva" tai "Crianza" koskevia käyttöedellytyksiä kolmansissa maissa ei

ole muutettu, sillä kyseiset merkinnät sisältyvät jo asetuksen (EY) N:o 753/2002 liitteessä III olevaan A osaan.

- (¹) Komission asetus (EY) N:o 753/2002, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2002, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1493/1999 soveltamista koskevista eräistä yksityiskohtaisista säännöistä tiettyjen viinituotteiden kuvauksen, nimityksen, tarjontamuodon ja suojauksen osalta, EYVL L 118, 4.5.2002.
- (²) Neuvoston asetus (EY) N:o 1493/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, viinin yhteisestä markkinajärjestelystä, EYVL L 179, 14.7.1999.
- (³) Asetuksen (EY) N:o 753/2002 muuttamista koskeva komission asetus (EY) N:o 316/2004, annettu 20 päivänä helmikuuta 2004, EYVL 55, 24.2.2004.

(2004/C 84 E/0946)

KIRJALLINEN KYSYMYS E-0712/04

esittäjä(t): Ilda Figueiredo (GUE/NGL) komissiolle

(10. maaliskuuta 2004)

Aihe: Portugalin vuotuisen sokerikiintiön lisääminen

Vieraillessani äskettäin Portugalin Coruchessa sijaitsevassa Sociedade de Desenvolvimento agro-industrial SA -yrityksessä (DAI) pystyin toteamaan, että vuonna 2002 yritys onnistui hankkimaan portugalilaisilta maanviljelijöiltä kaiken tarvittavan raaka-aineen Manner-Portugalille myönnetyn valkoisen sokerin kiintiön tuottamiseksi.

Kuitenkin DAI-yritykselle myönnetty vuotuinen kiintiö, noin 70 000 tonnia sokerijuurikkaasta valmistettavaa valkoista sokeria, edustaa vain noin 23 prosenttia Portugalin markkinoiden tarpeesta. Nykyään DAI-yritys pystyy tuottamaan yli 100 000 tonnia valkoista sokeria, ja Alquevan patoalueella Portugalin maanviljelijöiden on mahdollista tuottaa lisää sokerijuurikasta.

Pyydän komissiota ilmoittamaan minulle, minkälaisia toimenpiteitä on harkittu, jotta otettaisiin huomioon sokerin YMJ:n tarkistaminen sekä tarve lisätä Manner-Portugalin kiintiötä 100 000 tonniin.

Franz Fischlerin komission puolesta antama vastaus

(13. huhtikuuta 2004)

Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 19. kesäkuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1260/2001 (¹) 39 artiklan mukaisesti varmistetaan, että Portugaliin sijoittautunut puhdistusteollisuus saa hankkia Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren maista (AKT-maista) tuotua etuuskohteluun oikeutettua raakaa ruokosokeria lähes 300 000 tonnia. Tämä määrä vastaa Portugalin sokerinkulutusta, ja sen keskimääräinen tuontihinta on lähes 500 euroa tonnilta.

Säädös mahdollistaa Portugalin puhdistamojen toiminnan ylläpitämisen ja Portugalin perinteisen sokerin hankinnan jatkamisen tietystä Afrikan maista.

Lisäksi Portugalin juurikassokerin tuotantokiintiö on ollut liittymisestä lähtien noin 70 000 tonnia, vaikkei maa ollutkaan aikaisemmin sokerintuottaja. Suhteellisen korkeista tuotantokustannuksista huolimatta viljely sai jalansijaa, kehittyi vähitellen ja yltää nykyisin kiintiön rajan mukaiseen määrään.

Sokerintuotannon kukoistaessa Portugalin sokerinvienti, joka oli aikaisemmin ollut olematonta, kehittyi ja on nyt 90 000 tonnia.

Lähes puolet tästä määrästä viedään yhteisön ulkopuolisiin maihin. Sokerille myönnetään vientitukea, jonka yksikkömäärä ylittää nykyisin 500 euroa tonnilta. Vientitukien avulla Portugalin markkinoiden ylijäämäisen sokerin hinta saadaan lähemmäksi maailmanmarkkinahintaa, alle 200 euroon tonnilta. Ylijäämäsokeeria myydään muihin yhteisön jäsenvaltioihin, erityisesti Espanjaan.

Portugalin markkinoiden sokerin hankinnan erityispiirteiden vuoksi juurikassokerin tuotantokiintiön nostaminen johtaisi tarpeeseen lisätä sokerinvientiä ja sille myönnettävää vientitukea, eikä sitä voida perustella taloudellisesti.

(¹) EYVL L 178, 30.6.2001.